

Beethovnova ulica 10, SI - 1000 Ljubljana
t +386 (0)1 477 64 00 f +386 (0)1 251 04 51
e info@us-rs.si w www.us-rs.si

Številka: U-I-474/18-12

Datum: 11. 9. 2020

Državni svet Republike Slovenije
Šubičeva 4
1000 Ljubljana

DRŽAVNI SVET REPUBLIKE SLOVENIJE

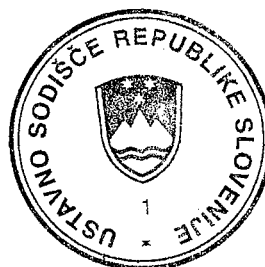
Prejeto:	15-09-2020
Šifra:	411-01-15/2018/07
Povezava:	
EPA:	EU:
Sign. zn.:	
Kratka:	

ZADEVA: Zahteva za oceno ustavnosti 3., 20., 40. in 95. člena, prvega odstavka 102. člena, prvega in drugega odstavka 103. člena, 104. člena in 9. točke 108. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13 in 13/18 - ZJF)

Pri Ustavnem sodišču ste vložili zahtevo za oceno ustavnosti zgoraj navedenega predpisa. Zahteva je bila predložena nasprotnemu udeležencu, ki je nanjo odgovoril. Odgovor Vam pošiljamo.

O navedbah v odgovoru nasprotnega udeleženca se lahko izjavite v roku **20 dni**.

S spoštovanjem.

dr. Rajko Knez
Sodnik

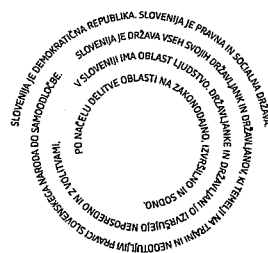
PRILOGA:

– odgovor na zahtevo

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR
 PREDSEDNIK

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana
 t: 01 478 94 37, f: 01 478 98 45, e: gp@dz-rs.si, www.dz-rs.si

28

U-I-474/18-M

USTAVNO SODIŠČE RS

Številka: 411-01/19-24/7
 Datum: 9. 9. 2020

SPREJEMNA AR ZT 0218 2978 7

PREJETO 10-09-2020
 - OSEBNO
 - PO POŠTI
 - PO FAXU

USTAVNO SODIŠČE
 REPUBLIKE SLOVENIJE

ODDANO NA POŠTO _____
 DNE 9-9 2020

L J U B L J A N A

1 KRAT 1 PRILOG Podpis: _____

V skladu z drugim odstavkom 266. člena Poslovnika državnega zbora vam pošiljam odgovor, ki ga je na podlagi mnenja Odbora za finance pripravila Zakonodajno-pravna služba, v naslednjem besedilu

ODGOVOR

na zahtevo za oceno ustavnosti 3., 20., 40. in 95. člena, prvega odstavka 102. člena, prvega in drugega odstavka 103. člena, 104. člena in 9. točke 108. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13 in 13/18) (U-I-474/18).

I.

Državni svet (v nadaljevanju: vlagatelj zahteve) je vložil zahtevo za oceno ustavnosti zgoraj navedenih določb Zakona o javnih financah (v nadaljevanju: ZJF). Predlaga, da Ustavno sodišče prouči kršitve navedenih določb, ugotovi, da so v neskladju z Ustavo in delno razveljavi ZJF. Izpodbijane določbe naj bi bile v neskladju z načelom pravne države v povezavi z načelom delitve oblasti, ker rušijo sistem zavor in ravnovesij med organi, ki predstavljajo tri klasične veje oblasti, in v razmerju teh vej oblasti do drugih ustavnih organov s tem, ko posegajo v finančno avtonomijo ustavnih organov. Področje upravljanja javnih financ je preneseno izključno pod Vlado, Ministrstvo za finance pa ima prevladujočo vlogo v razmerju do vseh neposrednih proračunskih uporabnikov. Učinki teh posegov so večplastni, omejitev proračunskih sredstev za delovanje organa pomeni tudi poseg v regulativno in upravno avtonomijo neodvisnih ustavnih organov. ZJF v 3. členu opredeljuje posredne in neposredne proračunske uporabnike, ne vsebuje pa posebne opredelitve pojma državnih organov, čeprav bi ravno omenjena definicija morala potegniti jasno ločnico med organi državne uprave, pravosodnimi organi in drugimi državnimi organi. Zakon bi moral vsebovati posebno ureditev, zlasti za organe, ki imajo v razmerju do Vlade položaj samostojnega in neodvisnega organa, kadar je ta potrebna za varovanje njihovega ustavnega položaja. Zakon pri definiciji neposrednih proračunskih uporabnikov teh ne deli na vladne, pravosodne in nevladne (npr.

Državnega sveta, Računskega sodišča in Varuha človekovih pravic), kot so ti razdeljeni v seznamu neposrednih proračunskih uporabnikov, ki ga izda minister za finance. Pomanjkanje razdelitve neposrednih proračunskih uporabnikov na posamezne skupine in odsotnost posebne ureditve skupine nevladnih proračunskih uporabnikov povzročata kršitev načela delitve oblasti. Poenotenje položaja tako vladnih kot nevladnih proračunskih uporabnikov in prevladujoči položaj Vlade sta porušila sistem zavor in ravnovesij. Vlagatelj zahteve posebej izpostavlja ureditev po 20. členu ZJF in predlaga ureditev, ki bi bila po njegovi oceni smiselna, pri tem pa opozarja, da je uresničevanje pristojnosti ustavnih organov (npr. Državnega sveta na zakonodajnem področju, Računskega sodišča na področju nadzora nad javnimi financami in Varuha človekovih pravic nad kršitvijo človekovih pravic posameznikov s strani državnih organov) nujno povezano z višino finančnih sredstev, namenjenih tem organom. Nevladni neposredni proračunski uporabniki, ki jim visoko stopnjo avtonomije zagotavlja že Ustava, so nedvomno sposobni lastne samoomejitve, saj je njihovo delovanje (tudi na področju upravljanja z lastnimi financami) podvrženo nenehnemu pritisku javnosti in nadzoru s strani neodvisnih organov. V nadaljevanju izpostavlja tudi ureditev po 40. členu ZJF, zaradi katere ustavni organ ne more samostojno razpolagati s finančnimi sredstvi, ki so mu bila dodeljena v okviru sprejetega proračuna. Za odpravo te neustavnosti vlagatelj zahteve predlaga načelo lastnega samoomejevanja, o katerem bi organ odločal diskrecijsko. Z vidika vezanosti uprave na zakon je po oceni vlagatelja zahteve ustavno sporna tudi določba 95. člena ZJF, po kateri minister za finance letno sprejme Pravilnik o zaključku izvrševanja državnih in občinskih proračunov. Ustavno sporne so tudi določbe, ki določajo inšpekcijski proračunski nadzor Ministrstva za finance, saj bi ta nadzor lahko opravljalo le Računsko sodišče, nadzor Računskega sodišča pa le revizijska gospodarska družba, ki jo izbere Državni zbor. Določba 20. člena ZJF predstavlja kršitev neodvisnosti Računskega sodišča, kot jo določa tretji odstavek 150. člena Ustave ter 1. in 31. člen Zakona o računskem sodišču (ZRacS-1), saj se lahko v primeru nedoseženega soglasja med Vlado in Računskim sodiščem upošteva predlog Vlade mimo predloga Računskega sodišča.

II.

Državni zbor ugotavlja, da je vlagateljeva zahteva, ki ima privilegiran dostop do Ustavnega sodišča, obsežna, v njej pa se pojavljajo splošna doktrinarna stališča glede načela delitve oblasti, ki v nadaljevanju zahteve niso neposredno vsebinsko povezana z določbami, ki jih vlagatelj zahteve izpodbija. Navedbe so v bistvenem enake stališčem, ki jih v svojih letnih poročilih v okviru razdelka »Položaj Ustavnega sodišča« izraža Ustavno sodišče (Poročila o delu Ustavnega sodišča za leto 2018, 2017 in 2016; tudi v Poročilo o delu Ustavnega sodišča za leto 2019, ki je bilo pripravljeno po vložitvi vlagateljve zahteve). Ker je razumevanje načela delitve oblasti ključnega pomena za presojo ustavnosti izpodbijanih določb, tudi Državni zbor na kratko izpostavlja za to zadevo bistvene elemente tega načela, ki so se izoblikovali v ustaljeni ustavnosodni presoji. Načelo delitve oblasti je eno od temeljnih načel demokratične pravne države. Njegov smisel je v preprečevanju absolutnosti oblasti in zavarovanju pred zlorabo državne oblasti, ki bi lahko ogrozila politično svobodo in svobodo ter dostojanstvo posameznika. Zaradi tega Ustava z urejanjem različnih funkcij, ki jih izvajajo medsebojno neodvisni organi, in njihovimi medsebojnimi omejitvami v organizacijskem, funkcionalnem in personalnem pogledu, zagotavlja delitev politične moči v državi. Organi treh vej oblasti (zakonodajne, izvršilne in sodne) v okviru svojih pristojnosti izvajajo funkcije državne oblasti, pri čemer je med njimi vzpostavljen sistem mehanizmov medsebojnega nadzora in omejevanja.

Ustavno sodišče je sicer že pojasnilo, da tudi samo načelo delitve oblasti ni absolutno, kar pomeni, da mora med posameznimi vejami oblasti obstajati sistem zavor in ravnovesij, s katerim vsaka od teh vej oblasti vpliva na drugo in jo omejuje, prav tako pa

tudi do določene mere sodelovanje, saj si sicer ni mogoče predstavljati delovanja sistema državne oblasti kot celote. Načelo delitve oblasti pomeni tudi zahtevo, da se državne naloge in pristojnosti smiselno razporedijo tako, da se vzpostavi vzajemna kontrola nosilcev oblasti in da se vzdržuje ravnotežje in enakomerno porazdeljeno moč med posameznimi vejami oblasti in med njihovimi nosilci (več v odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-158/94 z dne 19. 3. 1995). Načelo delitve oblasti zato ne dopušča avtonomnosti posameznih vej oblasti, ampak med njimi vzpostavlja medsebojno odvisnost in zagotavlja, da vsaka od njih izvršuje funkcije, ki so po svoji naravi izvršilne, zakonodajne in sodne (več v odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-224/96 z dne 22. 5. 1997). Iz načela delitve oblasti ne izhaja, da status v Ustavi ali v zakonu določenega neodvisnega državnega organa tega upravičuje do popolne finančne avtonomije, še zlasti ne take, ki bi mu omogočila sprejetje od drugih organov nevezane odločitve o porabi proračunskih sredstev. Finančne avtonomije ni mogoče enačiti s statusom samostojnosti in neodvisnosti pri opravljanju z zakonom ali ustavo določenih pristojnosti.

Predlog proračuna pripravi Vlada, v poslovniško posebej urejenem postopku proračun sprejme Državni zbor. Glede na to, da je predlagateljica Vlada, se zdi s funkcionalnega vidika načela delitve oblasti smiselno, da Vlada usklajuje tudi postopek, v katerem se predlog proračuna pripravi. Struktura predloga proračuna kaže, kako se bodo izvajale posamezne politike (npr. ekonomska, socialna, zdravstvena politika), za katerih realizacijo je odgovorna Vlada. Vlada v skladu z Ustavo, z zakoni in z drugimi splošnimi akti Državnega zbora določa, usmerja in usklajuje izvajanje politike države. Zaradi tega ima preko priprave predloga proračuna na razpolago sredstvo, s katerim lahko uresničitev določene politike tudi doseže.

Z Ustavo določeni neodvisni državni organi, med katerimi vlagatelj zahteve primeroma izpostavlja svoj položaj ter položaja Varuha človekovih pravic in Računskega sodišča, po dosednji ustavnosodni presoji predstavljajo organe in organizacije, ki jih po njihovih organizacijskih značilnostih ne moremo uvrstiti v eno od treh vej oblasti. Ti imajo nesporno veliko mero samostojnosti v razmerju do katerekoli klasične veje oblasti, zaradi svojih ustavnih funkcij pa imajo tudi pomemben vpliv na delovanje sistema zavor in ravnovesij (več v odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-158/94 z dne 9. 3. 1995, 21. in 22. točka obrazložitve). Navedeno po oceni Državnega zbora ne pomeni, da imajo vsi ti organi tak položaj v postopku oblikovanja predloga proračuna, ki bi jim omogočal povsem avtonomno oblikovanje svojega lastnega proračuna.

Vlagatelj zahteve v zvezi s tem izpodbija 3. člen ZJF zaradi protiustavne pravne praznine. Ta določba po vsebini opredeljuje pomen izrazov v ZJF, torej opredeljuje temeljne zakonske pojme. Opredelitev neposrednih in posrednih uporabnikov, v kateri niso upoštevane po mnenju vlagatelja zahteve pomembne značilnosti posameznih organov, ki pa so sicer uveljavljene v teoriji in v sistemski ureditvi posameznega organa (ustavni organi, pravosodni organi), po oceni Državnega zbora ne more biti v neskladju z načelom delitve oblasti, ampak izraža njegovo stališče o primernosti zakonske ureditve. Opredelitev oziroma ločnica med neposrednimi in posrednimi uporabniki temelji zgolj na tem, ali se določen organ oziroma organizacija financirata iz proračuna neposredno ali posredno, npr. preko svojega ustanovitelja. Z vidika javnih financ je to tisti razlikovalni element, ki je bistven pri tej opredelitvi. Drugačne, bolj podrobne opredelitve posameznih sklopov organov in organizacij v ZJF tudi ne bi nujno pripeljale do drugačnega postopka oblikovanja predloga proračuna.

Po določbi 20. člena ZJF ministrstvo, pristojno za finance, pregleda predloge finančnih načrtov neposrednih uporabnikov in predlaga potrebne uskladitve glede na navodilo za pripravo predloga državnega proračuna. Če z neposrednimi uporabniki ne doseže soglasja, izdela ministrstvo, pristojno za finance, poročilo za Vlado, ki sprejme dokončno odločitev. Če z neposrednimi uporabniki, ki niso državni upravni organi in organizacije, Vlada ne doseže soglasja, vključi v predlog proračuna predlog finančnega načrta, ki ga

predlaga vlada, in v njegovo obrazložitev predlog finančnega načrta, ki ga predlaga neposredni uporabnik. Vlagatelj zahteve ni izkazal, da se v letih, odkar se izpodbijana določba izvaja, ni izvajala ustavnoskladno oziroma da se je izvajala tako, da je bilo kršeno načelo delitve oblasti. Prav tako ni izkazal, kolikokrat je Vlada podala svoj predlog tako, da ne bi upoštevala finančnega načrta posameznega neposrednega uporabnika. Državni zbor meni, da ni zadostne podlage za zaključek, da se določba ne izvaja ustavnoskladno, torej tako, da ne krši načela delitve oblasti.

Poleg navedenega je treba pri presoji 20. člena ZJF upoštevati postopek sprejemanja proračuna. Sprejemanje proračuna je ena najpomembnejših funkcij parlamenta, ki je tudi tesno povezana z zgodovinskim nastankom sodobnega parlamenta. V parlamentarnem sistemu je sprejem proračuna, ki ga predlaga Vlada, tudi eno najmočnejših sredstev parlamentarnega nadzora nad delovanjem Vlade, s katerim parlament finančno omogoči ali onemogoči Vladi izvajanje njene politike na posameznih področjih oziroma v okviru posameznih resorjev. Po ustavnih predpisih in običajih v parlamentarnem sistemu mora Vlada odstopiti, če ji parlament ne odobri proračuna, saj brez odobrenih izdatkov za delo državne uprave ne more opravljati svoje funkcije (več Grad, Franci: Parlament in Vlada, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana, 2000, str. 93). Namen, vsebina, sestavina in postopek priprave ter druga vprašanja v zvezi z državnim proračunom so določeni v ZJF, vendar je glavnina postopka za sprejem državnega proračuna določena v Poslovniku državnega zbora (Postopek za sprejem državnega proračuna, rebalansa državnega proračuna, spremembe državnega proračuna in zaključnega računa državnega proračuna). V postopku priprave in sprejemanja državnega proračuna je Vlada edini predlagatelj proračuna, sicer pa je postopek dvofazen: najprej se opravi splošna razprava o proračunu in o delih proračuna, v nadaljevanju pa tudi glasovanje o posameznih delih proračuna in zatem o proračunu v celoti. *Dominus litis* postopka je Državni zbor, ki po končani splošni razpravi lahko sklene, da nadaljuje postopek sprejemanja predloga državnega proračuna ali pa da predloga državnega proračuna ne sprejme, in hkrati določi rok, v katerem mora Vlada pripraviti nov predlog državnega proračuna. V postopku sprejemanja proračuna se lahko vlagajo amandmaji, pri čemer so ti omejeni z določbo, da morajo upoštevati pravilo o ravnovesju med proračunskimi prejemki in izdatki, pa tudi pravilo, da vloženi amandma ne sme biti v breme proračunske rezerve ali splošne proračunske rezervacije ter tudi ne v breme dodatnega zadolženja. Vlada se mora opredeliti do vseh vloženi amandmajev in pripraviti dopolnjen predlog državnega proračuna, pri čemer lahko predlaga povečanje obsega proračuna ali povečanje obsega zadolževanja. Amandmaje k dopolnjenemu predlogu državnega proračuna lahko vloži matično delovno telo, poslanska skupina ali najmanj četrtina poslancev. Državni zbor glasuje najprej o amandmajih, ki so jih vložile poslanske skupine ali najmanj četrtina poslancev, in nato o amandmajih matičnega delovnega telesa. Postopek za sprejem državnega proračuna izkazuje, da se predlog proračuna lahko (tudi bistveno) spremeni, zato ni mogoče pritrditi navedbam, da izpodbijana ureditev, ki ureja le postopek priprave predloga proračuna, izkazuje monopol ali prevlado Vlade nad drugimi neodvisnimi državnimi organi in da gre zaradi tega za kršitev načela delitve oblasti.

Državni zbor ocenjuje, da ustavno zagotovljena samostojnost organov in organizacij, tudi Računskega sodišča, ne omogoča njihove finančne avtonomije na tak način, kot jo razume vlagatelj zahteve, torej z načelom lastnega samoomejevanja. Finančna avtonomija je zagotovljena, če so zagotovljeni vsi, tako finančni kot tudi drugi pogoji za učinkovito izvajanje njihove pristojnosti. Glede na to, da Državni zbor sprejema proračun, določba 20. člena ZJF Vladi ne omogoča prevladujoče vloge in ne preprečuje, ampak zagotavlja, da je predlogu proračuna priložen finančni načrt posameznega neposrednega uporabnika že ob vložitvi predloga proračuna, če postopek usklajevanja pri ministrstvu za finance ni bil uspešen. Ta ureditev omogoča tudi, da je s priloženim finančnim načrtom neposrednega uporabnika seznanjen Državni zbor in da lahko v postopku sprejemanja proračuna spremeni proračun tako, da je omogočeno izvajanje

pristojnosti vseh uporabnikov proračuna. Zaradi tega z določbo 20. člena ZJF ni dano také obsežno pooblastilo izvršilni veji oblasti, da bi bila ogrožena ustavna zahteva po ravnotežju med vejami oblasti.

Poleg tega je odgovornost Vlade, da pri predlogu proračuna izvaja fiskalno pravilo, določeno v 148. členu Ustave. To se nanaša na ves sektor država, torej zajema državni proračun (proračun RS), proračune samoupravnih lokalnih skupnosti, proračun ZPIZ in ZZZS ter vse ostale institucionalne enote sektorja država. Avtonomno določanje proračuna posameznih organov bi zato vplivalo ne le na ostale uporabnike proračuna, ampak tudi na druge enote sektorja država.

Določba 40. člena ZJF, ki ureja začasno zadržanje izvrševanja proračuna kot ukrep za uravnoteženje proračuna, odraža načelo enake obravnave neposrednih uporabnikov z določbo tretjega odstavka, da se morajo ukrepi začasnega zadržanja izvrševanja enakomerno nanašati na vse neposredne uporabnike. Zaradi tega tej določbi ni mogoče očitati kršitve načela delitve oblasti. Upoštevati je treba, da je ta ukrep zgolj začasen in da mu mora slediti rebalans proračuna, če se med izvajanjem ukrepov začasnega zadržanja izvrševanja proračuna proračun ne more uravnovesiti.

Vlagatelj zahteve izpodbija tudi 95. člen ZJF zaradi neskladja z drugim odstavkom 120. člena Ustave. Po določbi 95. člena ZJF minister za finance izda podrobnejša navodila o zaključku leta do 30. septembra tekočega leta za državne in občinske proračune (prvi odstavek); za državo in občine pa tudi podrobnejša navodila o:

1. pripravi in predložitvi zaključnih računov;
2. pripravi in predložitvi premoženjskih bilanc in
3. pogojih, ki morajo biti zagotovljeni zaradi uporabe informacijske tehnologije pri vodenju računovodstva (drugi odstavek).

Navedbe vlagatelja zahteve, ki so usmerjene v neustavnost letnega Pravilnika o zaključku izvrševanja državnega proračuna, po vsebini ne pomenijo neustavnosti izpodbijane zakonske določbe, temveč očitke o nezakonnosti podzakonskih določb, vsebovanih v pravilniku. Poleg tega prvi odstavek 95. člena ZJF predstavlja tako imenovano izvršilno klavzulo. Izvršilne klavzule so lahko pri nalaganju oziroma pooblašcanju za izdajo izvršilnih predpisov splošnejše (npr. ne določajo natančno, kaj je treba urediti z izvršilnim predpisom) ali povsem precizne (natančno določajo materijo, ki jo sme izvršilni predpis urejati). »Kakšno vrsto izvršilne klavzule bo zakonodajalec v posameznem primeru izbral, sodi v polje njegove proste presoje. Pri tem je omejen le z ustavno opredeljenimi razmerji med zakonodajno in izvršilno oblastjo. Ker že načelo delitve oblasti (drugi odstavek 3. člena Ustave) izključuje možnost, da bi upravni organi ali Vlada spreminjali ali samostojno urejali zakonsko materijo, izvršilna klavzula ne sme vsebovati pooblastil, na podlagi katerih bi izvršilni predpisi lahko vsebovali določbe, za katere ni podlage že v zakonu, zlasti pa ne smejo prepustiti izvršilnemu predpisu samostojnega odrejanja pravic in obveznosti.« (odločba Ustavnega sodišča št. U-I-84/09 z dne 2. 7. 2009). Izvršilna klavzula, kot jo vsebuje prvi odstavek 95. člena ZJF, ni tako nenatančna ali pomensko odprta, da bi jo lahko ocenili kot nezdržljivo z načelom zakonitosti iz drugega odstavka 120. člena Ustave. Povsem jasno je, da se pravilnik sprejema do 15. septembra tekočega leta in lahko vsebuje le navodila o izvrševanju proračuna do zaključka leta ob upoštevanju vseh javnofinančnih in ustavnopravnih načel, na katerih temeljijo javne finance. Iz načela zakonitosti ne izhaja zahteva po izrecnem zakonskem pooblastilu za sprejem podzakonskega predpisa, temveč zadošča, da je podzakonski predpis znotraj vsebinskih okvirov, ki morajo biti v zakonu izrecno določeni ali iz njega vsaj z razlago ugotovljivi. Zlasti ta zakonska določba ne omogoča, da bi se spreminjala ali urejala zakonska materija, ker ne vsebuje pooblastila, na podlagi katerega bi lahko navodilo ministra vsebovalo določbe, za katere ni podlage že v zakonu ali da bi se na tej podlagi odredila pravice ali obveznosti samostojno, mimo ali preko zakona. V tem primeru je z razlago ugotovljivo, da navodila o zaključku leta ne pomenijo omejevanje pravic ali nalaganja obveznosti proračunskim uporabnikom v zvezi z

izvrševanjem proračuna ali v zvezi s pravicami porabe, zato izpodbijana odločba ZJ sama po sebi ni v nasprotju z načelom zakonitosti.

Z vidika državnega gospodarjenja je nadvse pomembno, kako je organiziran proračunski nadzor, torej ustrezno nadzorstvo nad izvajanjem proračuna. Tega v sodobnih državah izvajajo različni državni organi, po čemer se navadno ločijo računsko sodni nadzor, upravni nadzor in parlamentarni nadzor (Parlament in vlada, str. 217). Pristojnosti proračunske inšpekcije torej pomenijo izvajanje ene od različnih vrst proračunskega nadzora, ki prispeva k učinkovitosti celotnega nadzora nad izvajanjem proračuna. Njen cilj je zagotavljanje pravilnega in zakonitega poslovanja proračunskih uporabnikov pri porabi sredstev državnega proračuna, pri čemer naloge inšpekcijskega nadzora opravljajo proračunski inšpektorji kot delavci s posebnimi pooblastili v ministrstvu, pristojnemu za finance. Poleg tega o pritožbi zoper odločbo, ki jo izda na prvi stopnji ministrstvo, pristojno za finance, odloča na drugi stopnji Vlada (105. člen ZJF). Zoper to odločitev, kot tudi zoper odločitve v prekrškovnem postopku, je zagotovljeno sodno varstvo. Glede na navedeno ureditev, določena v izpodbijanih določbah 102., 103., 104. in 108. člena ZJF, ne krši načela delitve oblasti.

Glede na navedeno Državni zbor predlaga, da Ustavno sodišče zahtevo zavrne kot neutemeljeno.

A handwritten signature in black ink, which appears to read "Igor Zorčič".

Igor Zorčič